

TINA FRENSTEDT

Cold Case: Skärseld

FORUM

Tidigare utgivning

Diplomatdottern 2006 (nyutgåva 2020)

Cold Case: Försvunnen 2019

Cold Case: Väg 9 2020

Citatet på motstående sida är hämtat ur
Uppenbarelseboken 20:13-14, Nya testamentet.

**BOKFÖRLAGET
FORUM**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Tina Frennstedt 2021

Omslag: Miroslav Sokcic

Omslagsfoto: Depositphotos

Foto på för- och eftersättsblad: Depositphotos och Pixabay

Tryckt hos ScandBook, EU, 2021

ISBN 978-91-37-15508 1

"This is the second death, the lake of fire"

DET STICKER TILL i näsan och kittlar i halsen. Linn rullar över på magen för att stänga ljuset ute.

Sjunk ner igen, ner hit till det varma, mjuka, viskar den mörka, pockande rösten. Hon lyder, sparkar av sig täcket nere vid fötterna och dåsar bort en stund.

Sorgsna, lite ettriga och vassa stråkar skär genom sovrummet.

Musiken får henne att vrida yrvaket på huvudet, hon försöker häva sig upp men faller tungt ner igen. Flyter in i och ut ur medvetandet.

Stråkarna är där igen, snabba och ryckiga. Ännu högre. För höga och verkliga för att tillhöra drömmen. Samma melankoliska slinga ekar i rummet och i hennes huvud, om och om igen.

Linn hostar till, tar i för att resa sig upp igen och se var den kommer ifrån men kroppen lyder inte, det är som om den väger flera hundra kilo. Benen känns som förlamade, hon stöder sig på armbågen och tar spjärn mot den varma madrassen. Från fönstret hörs ett lågt knastrande, sprakande ljud.

Lägg dig ner, blunda, somna om.

Hon tystnar rösten och det svider i ögonen och näsan när hon istället långsamt vrider på huvudet. Då ser hon hur gulvita höga, aggressiva lågor stiger från fåtöljen vid fönstret och vidare upp mot taket.

Paralyserat stirrar hon på dem.

Flammorna skriker i tystnaden, dansar fram där de rör sig på väggen runt fönstret.

Ring, måste larva, skriker en ny röst inom henne. Linn sträcker ut armen för att nå telefonen, famlar runt med handen på nattduksbordet men hittar den inte.

Ett fräsande ljud och ett starkt ljussken sprider sig runt henne när den blå mörkläggningsgardinen tar eld. De höga stråkarna tränger igenom den kompakta rökmassan igen och studsar mot väggarna i rummet, som om de försöker väcka henne ur dvalan.

Ta dig ner. Lågt, dit röken inte når dig.

Hon sliter tag i sängkanten och masar sig på magen åt sidan så att det ena benet faller ner från sängen. Resten av kroppen följer efter och hon landar på golvet med en duns.

När hon lyfter blicken fastnar den på väggen bakom sängen, på något stort rött som inte brukar vara där. De svidande ögonen anstränger sig för att försöka tyda det röda. En siffra? Hon blinkar hårt men kan inte hålla kvar blicken längre.

Linn försöker åla sig fram på golvet längs sängen, mot dörren på motsatta sidan av rummet. Genom rökdimman anar hon att den är stängd.

En flyktig klar tanke fladdrar hastigt igenom hennes medvetande. *Varför har inte brandvarnarna väckt mig?*

Fly. Nu. Du måste ut, måste få luft.

Men varje rörelse känns som ett gympapass. Hon förstår inte varför kroppen inte lyder henne. Halsen knyter sig och hon sätter upp armen som skydd över ansiktet, hostar igen. Långsamt och med en enorm kraftansträngning lyckas hon ta sig upp på knä. Över sängkanten ser hon med svidande, tårfyllda ögon mot fönstret och hur elden även har fått tag i den andra gardinen.

Luften är tjock, en mörkgrå rökmassa böljar sig girigt uppåt och slickar taket. Fåtöljen intill slukas upp i ett svart eldmoln.

Det är för sent. Du kommer inte hinna.

Den varma röken äter sig in i hennes kropp. Hon kupar handen över mun och näsa för att trycka bort den, försöka hålla den ute. Det kittlar, värker och hugger i lungorna när hon drar efter andan och huvudet känns som om det är på väg att sprängas.

Röken är mer svart än grå nu. Tjockare. Hon böjer sig ner igen, försöker ta skydd av sängen. Lutar huvudet mot händerna, känner hur hon vill släppa taget.

Gör det, bara gör det, mullrar den befallande rösten igen.

Det bränner i halsen, brinner ända ner i magen. Som om hon hade halsat en hel flaska whisky i en enda klunk. Salta tårar forsar ur ögonen och når läpparna. Värmen strålar ut under sängen, golvbrädorna är heta som glödande kol och det känns som om hennes knän ska brinna upp.

Stråkarna, ackompanjerade av flammande knastrande gnistor börjar om igen, hetsar fram genom infernot. Med händerna mot golvet försöker hon ta ny sats och skjuter fram sin tunga orkeslösa kropp för att nå dörren. *Bara några meter kvar, du klarar det. Du måste, det ska inte sluta så här.*

En dov explosion hörs när elden får tag i sängöverkastet. Hettan närmar sig bakifrån, jagar och hotar att sluka henne. Hon vänder sig om.

Mitt hår, inte mitt hår.

En ny hög vass explosion hörs och glaset i fönstret blåser ut.

De hungriga flammorna får ny energi och bakom henne försvinner sängen i ett stort eldhav. Det stramar i skinnet, bränner till i högerfoten. Hon ser hur den har fångats av elden och hon börjar sparka för att försöka släcka, komma undan.

I ögonvrån upptäcker hon att elden har spridit sig till mattan som ligger mellan henne och dörren. Hon måste ta sig förbi den, bara en knapp meter kvar till dörren nu. Linn trycker armbågarna mot golvet, kravlar sig fram och märkligt nog känner hon ingen smärta när armen landar i elden på mattan. Flammorna sprider sig upp för hennes ben och vidare till nattlinnet.

Luften i rummet är slut, hennes hals snörps samman.

Kryp ihop som en liten boll här hos mig, sjunk ner och låt dig omslutas av det varma, mjuka.

Hon är beredd att lyda och ge efter när en liten springa av dörren långsamt glider upp. En mörk skugga framträder i

dörröppningen. Genom den tjocka grå rökmassan skymtar ett ansikte nere vid tröskeln.

Räddningen.

Med sina sista krafter lyfter hon fingret för att nå den undre delen av dörrkanten. Millimeter kvar. Till luften. Till livet.

Stråkarna tystnar och dörren dras igen.

TISDAG 20 OKTOBER 2020

– OCH VAD HÄNDER MED alla de fall som du inte hinner ta dig an? Du lär ju bara hinna klara upp ett visst antal under din livstid.

Frågan fick kriminalinspektör Tess Hjalmarsson att se de anhörigas ansikten framför sig: Fredrika, Tim, Göran och Desireé. Jennys mamma Solveig. Det dåliga samvetet högg till i hjärtat. Sedan stoppade hon sig själv, påminde sig om det som åren som mordutredare hade lärt henne, hur hon måste tänka för att kunna fortsätta arbeta med det hon gjorde och älskade mest av allt.

Hon hade anat att frågan skulle komma, trots att de inte hade hunnit gå igenom programmet i förväg den här gången. Programledaren Vivi Brygge var pålitlig och påläst. Intervjuerna var tuffa och Brygge väjde aldrig för de svårare frågorna. Tess gillade henne.

Hon såg ut över den förväntansfulla handfull stora, coronaanpassade studiopubliken.

– Jag ger aldrig upp hoppet om mina fall, men det är klart ...

Hon pausade för att hitta rätt ord.

– Att även du åldras?

Tess log.

– Ja, även om man knappt kan tro det.

Brygge skrattade.

– Nä, fortsatte Tess, men det är klart att vissa fall tyvärr kommer att förbli ouppklarade, det är den dystra sanningen. Även vi måste prioritera. Ingen ska egentligen behöva leva med den

ovissheten, det är en dubbel bestraffning. Det minsta vi poliser kan göra är att vända på varje sten.

Spridda men intensiva applåder ekade i studion. I vanliga fall spelades Brygges show in på Slagthuset i närheten, men nu hade man klämt ihop sig i SVT:s lokaler i Malmö. Åtta personer var inbjudna för att upprätthålla lite live-känsla och stöttades upp av förinspelade applåder.

Vivi Brygge vände sig mot skärmen igen. Eftersom det var en greenscreen såg inte Tess vad som visades på den.

– Jenny Ramsvik. Hennes kropp har aldrig hittats och under årens lopp har det skrivits mängder om hennes fall.

Tess såg oförstående på programledaren men fann sig snabbt och tittade mot skärmen.

– Enligt en artikel jag läste nyligen tror ni att fel man dömdes och ni utreder fallet på nytt? fortsatte Vivi Brygge.

Tess svor tyst, hon hade absolut ingen lust att sitta här på primetime och prata om Jenny-fallet. Hon försökte le avväpnande och såg på Brygge.

– Jenny-fallet har intresserat många, sa hon. Men en man har blivit dömd för det. Det är inget vi kan ändra på.

Det var det mest diplomatiska svar hon kunde komma på.

– Men det skulle kunna stämma, som flera verkar tro, att någon annan kan ha mördat Jenny? Att fel man dömts?

Tess vred på sig igen, försökte komma på ett undvikande svar.

– Om man ska börja titta på ett fall där någon redan har dömts, ja då krävs det resning, och det är en ganska komplicerad process.

Tess lade ena benet över det andra, väl medveten om vad hennes kroppsspråk signalerade.

– Låter som ett lite känsligt ämne märker jag, sa Brygge.

– Ja, vi poliser har många som vi måste ta hänsyn till. Det är svårt att kommentera enskilda fall och berätta exakt hur vi arbetar med dem. Vi måste också vara noga med att inte ge de anhöriga falska förhoppningar.

Brygge nickade och bytte tack och lov ämne.

– På tal om er lilla framgångsrika grupp ...

– Ja, vår väldigt lilla grupp, flikade Tess in.

Det skadade aldrig att påpeka resursbristen, hon var övertygad om att polismästaren och alla andra höga chefer i regionen satt bänkade framför Brygges show.

– Trots det har ni lyckats med de här bedrifterna. Klarat upp flera av landets svåraste fall. Det är väl värt en applåd till, eller vad säger publiken?

– Ja, sa Tess när applåderna ebbede ut. Dessutom blev vi nyli- gen en man kort. Det är synd att man inte har större förståelse för hur viktigt det är att klara upp gamla fall. Oerhört många drabbas när de blir liggande. En annan sak som man kanske inte tänker på, förutom att ett antal gärningsmän går fria, är att det sitter många oskyldiga i fängelserna också.

Tess lät orden hänga i luften och nu var det Johan Andertorp, mannen som dömdes för mordet på Jenny, som hon såg framför sig.

– Usch, man ryser när man tänker på det, sa Vivi Brygge och tittade teatraliskt in i kameran. Mördare som går lösa mitt bland oss.

Hon vände sig mot Tess igen och fortsatte:

– Men Cold Case-gruppen har väl också hotats av nedläggning flera gånger?

Tess log inombords. Det här var precis vad hon hoppats på, en bättre påtryckning gentemot ledningen än tio fackmöten, dessutom på bästa sändningstid.

– Hur ser du på det? sa Brygge.

– För min del är det faktiskt inte polismästaren eller någon annan som är min chef. Det kanske kan låta konstigt, mina uppdragsgivare är döda, men de lever, genom mig.

Brygge slog ut med armarna och tittade på publiken. Nya applåder hördes.

Tess riktade blicken mot monitorn där hon förstod att Annikas,

Max och Saras ansikten, offren vars mördare de lyckats gripa, nu syntes för tittarna. Hon pekade på dem.

– Det är de här människorna jag arbetar för, och de hundratals andra mindre kända offer vi har i Region Syd.

Brygge nickade.

– Du menar att du egentligen struntar fullständigt i vad dina chefer säger?

Tess skrattade.

– Nu försöker du göra mig arbetslös. Men i princip, ja. Och skulle de försöka tvinga mig ändra inställning eller ge mig andra arbetsuppgifter, så kommer jag att lämna polishuset samma dag.

Vivi Brygges ansikte sken upp och hon nickade, uppenbarligen nöjd med det rebelliska svaret.

– Med de orden lämnar vi kvällens gäst, sa hon och avrundade programmet.

Intervjun var över och den välkända vinjetten drog igång. Tess klev ner från scenen och pustade ut. Direktsändningar var ansträngande.

För en sekund funderade hon på om hon hade gått över gränsen. Det var lätt att bli övermodig när man satt där i soffan, att möta kollegor och chefer i korridoren nästa dag var en helt annan sak. Men hon hade inte sagt något hon inte kunde stå för, de skulle få sparka ut henne om de förändrade hennes tjänst.

Vivi Brygge kom bort mot henne. Tess funderade på om hon borde säga något om Jenny Ramsvik-fallet. Men de hade ju trots allt inte kommit överens om exakt vad de skulle prata om ikväll, Tess hade bara utgått ifrån att Jenny inte skulle komma upp. Det var väl självklart att redaktionen som gjorde programmet också följde andra media och i förra veckan hade Palmqvist i Kvällsposten hänvisat till källor, vilka de nu var, som gjorde gällande att Jenny-fallet kanske skulle granskas på nytt.

– Tack för ännu en strålande insats, sa Brygge.

Kanalen hade erbjudit Tess att vara en stående gäst i pro-

grammen under vårsåsongen. I ”Tio fall med Tess” skulle hon få berätta om de fall som engagerat henne mest.

Tess var lite tveksam, framför allt skulle det ta mycket tid från hennes riktiga arbete som utredare. Samtidigt var hon inte dummare än att hon förstod att det gynnade hennes och CC-avdelningens framtid att medverka i den populära Bryggeshowen.

Hon tog av sig mikrofonmyggan och blev följd till utgången. Ute på redaktionen passerade hon Sebastian som skötte programmens Facebooksida.

– Mycket kommentarer och frågor idag, synd vi inte hann med fler, sa han och gjorde tummen upp från sitt skrivbord.

Tess stannade.

– Mest positiva hoppas jag?

– Jadå, sa han. ”Supersnuten levererar igen”, ”Tänk om alla poliser var som Tess Hjalmarsson”. För att nämna några. Det är bara en typ som envisas med lite trista, aggressiva kommentarer.

Sebastian bläddrade bland inläggen.

– Här.

Tess lutade sig mot datorn och läste meddelandet från avsändaren Sonny 0925.

”Varför sitter du och snackar en massa skit i tv istället för att ägna dig åt dina fall?”

Tess suckade. Så länge man syntes i media och stack ut fick man vara beredd på att det fanns folk som skulle ifrågasätta eller tycka illa om en.

– Minns att den här höll på förra sändningen också, sa Sebastian.

– Vad handlade det om då?

Sebastian scrollade över skärmen och såg lite förlägen ut.

– Det var något om att du verkade njuta av att berätta om andras tragedier. Det är så mycket tokar och troll som är ute på nätet.

Tess nickade.

– Om de visste hur lite man njuter av allt elände skulle de nog tänka annorlunda.

Tess gick ner för trappan och lämnade SVT-huset. Långt bakom henne syntes Turning Torso som lyste i mörkret.

Hon startade den svarta tjänste-Volvon och körde ut från parkeringen. När hon åkte över klaffbron sneglade hon på Västra hamnen i backspegeln. Hon borde egentligen åka hem till sin lägenhet, vattna växterna på terrassen och kontrollera att allt var okej. Det måste vara minst en vecka sedan hon varit där senast. Men det fick vänta ytterligare några dagar. Hon kände sig betydligt mer lockad av att styra ut mot Österlen.

ONSDAG 21 OKTOBER

TESS SÅG PÅ Sandra som sprang runt i huset, klädd i sin svarta kavaj och redo för några dagars jobb i Helsingborg. Märkligt egentligen, tänkte hon, att deras relation kunde kännas så här självklar knappt ett år efter deras första dejt. Det hade den, oavsett vad Marie Erling sa, inte alls varit.

Det mörkgrå havet skymtade mellan tallarna. Efter några dagars kraftig blåst från öst hade vinden avtagit lite. Men så här nära vattnet som huset låg, bara ett tiotal meter från strandkanten, var havet aldrig helt tyst. Det var ett ständigt brus som omgav dem i den lilla bukten i Gislövshammar.

Tess såg upp mot den regntunga himlen och ryckte till när Sandra kom upp bakom och lade sina armar runt henne.

– Vad tänker du på?

Tess backade tätare intill tills hon kände Sandras kropp omsluta henne.

– Inget.

– Man tänker alltid på något. Men...

– Man behöver inte alltid tala om det.

– Exakt.

Tess kunde inte berätta att hon funderade på om det vilade en förbannelse över förhållandet som hon och Sandra inlett. Om allt snart skulle kunna försvinna, ta slut. Tess skrattade oftare, älskade mer och gick med lättare steg genom tillvaron. Det kändes ibland helt enkelt för bra för att vara sant och få fortsätta existera. Men alla relationer hade ett gräns för vad de klarade

av och den senaste tiden hade hindren radat upp sig: Sandras exmakes hotfulla utspel, avståndet till barnen i Stockholm och ett chefsjobb som för tillfället slukade nästan all tid.

– Jag måste dra om en halvtimme, sa Sandra tyst och Tess kände hennes varma andedräkt mot sin nacke.

Hon böjde ner huvudet och hoppades att Sandra skulle fortsätta röra henne på exakt samma ställe.

– Jag önskar att du inte behövde det.

För tillfället levde de parallella liv i sina bilar mellan Österlen, Malmö och Helsingborg. Men trots att Tess önskade att de haft mer tid ihop trivdes hon även bra med att vara ensam i det svarta trähuset vid havet. I flera år hade hon själv längtat efter att köpa ett ställe på Österlen, men ekonomin hade satt stopp. Nu satt hon ändå här i ett hus, delvis köpt för pengarna som Sandra fått efter skilsmässan från den förmögna penntillverkaren Cliff Edding. Just den biten hade Tess tänkt kanske skulle vara svår att hantera. Men sedan hade hon stålsatt sig för att slå undan tvivlen, bestämt sig för att när man träffades i den här åldern var det oundvikligt att man hade ett förflutet.

– Förresten tyckte jag att du var super igår kväll, sa Sandra. Jag är stolt över min supersnut.

Tess grimaserade lite.

– Man blir aldrig profet i sitt eget land, det vet väl du om någon. Tyvärr var jag inte alls beredd på att hon skulle ta upp Jenny Ramsvik.

– Du kan inte kontrollera allt, inte ens Tess Hjalmarsson klarar det. Jag såg att du fick det där i blicken igen när hon frågade om fallen du aldrig skulle hinna med. Samvetsblicken.

Sandra knackade henne på axeln.

– De där axlarna, de bär inte upp hela världen. Det finns fler därute som hjälper till med det. Glöm inte det.

Tess visste vad hon syftade på. Under de senaste åren, med flera stora och krävande mordfall, hade CC-gruppen slukat och krävt all hennes närvaro och engagemang. Men det var ound-

vikligt för att kunna arbeta med gamla ouppklarade fall. Åtminstone om man, som hon, hade höga krav på resultaten och stred för att ge de anhöriga ett svar. Det var som att gå in i en sorts manisk besatthet, jakten på det tomma anonyma ansikte som hon bestämt sig för att hon en dag skulle fylla med anletsdrag.

Och kicken den dagen det hände, när ansiktet blev känt... Då försvann också den makt som han utövat genom sin osynlighet. Han, för gärningsmännen var ofta män, blev en människa av kött och blod.

Sandra stod med en bekymrad min vid köksbordet och läste något på sin telefon.

Tess gick bort till henne.

– Vad är det?

– Nej, det är inget speciellt.

– Sluta nu. Det var han igen eller hur?

Sandra höll upp telefonen mot Tess så att hon kunde se messen från exmaken Cliff Edding.

”Det här var droppen. Du är en sådan ansvarslös, kall jävla oärlig orm. Men det kommer att straffa sig till sist, det lovar jag.”

Tess såg upp på henne.

– Kom detta nu? Det här är ju inte okej, det är ju ett direkt hot.

Sandra skakade på huvudet.

– Jag förstår inte var all denna ilska kommer ifrån? Allt hat som bara spys ut, i mess efter mess. Har det funnits där under ytan hela tiden? Han kommer göra allt för att vända barnen emot mig.

Tess höll fortfarande i telefonen och såg hur raden fylldes på av ett nytt meddelande från honom. Hon öppnade det.

”Du bara fortsätter att slingra dig, vi måste prata nu. Eftersom du vägrar komma hit får jag åka ner.”

Hon rynkade pannan mot Sandra.

– Vad betyder det, tänker han komma hit och ställa till med scener? Det här måste du stoppa.

Sandra tog telefonen ur hennes hand.

- Det där är bara tomma hot.
- Hur kan du vara säker på det? Jag vill inte ha hit honom. Sandra höjde på ögonbrynen.
- Och tror du jag vill det då?

Även om Tess ogärna erkände det förstod hon ganska väl vad det var för fas Cliff Edding gick igenom just nu. Han ville inte skiljas. Och nu verkade det ha gått upp för honom hur definitivt allt var. Paniken växte.

Hon mindes hur hon själv hade reagerat när Angela lämnade henne. Chocken, som plötsligt dök upp, efter någon sorts självbedrägeri där hon försökt intala sig själv att allt skulle bli bra igen. Skamkänslan, som egentligen var helt obefogad. Exmaken verkade vältra sig i fasen mellan chock och förnekelse och sökte förklaringar till vad som hänt. Eftersom han inte kunde acceptera det smärtsamma svaret, att kärleken var över, skulle han aldrig hitta dem.

Allt hade förvärrats för ett par veckor sedan, när Sandra antytt att hon ville att barnen skulle prova på att flytta ner till henne i Skåne. Saknaden efter dem rev och slet i henne och Lo och Felix hade själva lyft frågan om att flytta. Det hade fått Cliff Edding att explodera. Och den senaste veckan hade han börjat kasta ur sig hot om att försöka få ensam vårdnad om dem, vilket var ett lika osannolikt scenario som obehagligt hot.

Enligt Sandra misstänkte han att hon hade någon ny i sitt liv men visste inget om vem det var. Tess hoppades att anledningen till att Sandra drog ut på att berätta om deras förhållande berodde på hans aggressivitet. Och inte på, vilket vore olikt Sandra, att hon inte kunde stå för deras relation.

Medan Sandra fortsatte med sin packning tänkte Tess att smygandet inför exmaken och barnen hade börjat kännas som om hon hade knuffats in i garderoben igen. Och det var något hon definitivt var obekvämd med. Tess hade undvikit att fråga Sandra när hon skulle åka upp till Stockholm nästa gång, hon

ville inte att hon skulle dit. Samtidigt var det bättre att veta än att det kom som en total överraskning.

– Något nytt om Stockholm?

Sandra kom ut i vardagsrummet igen.

– Nej, jag har inte hunnit tänka på det nu. Men höstlovet närmar sig ju.

– Och tanken är att även berätta för honom då, när du åker upp?

Sandra satte sig på soffkanten.

– Jo, det måste jag ju.

– Men du vill helst inte?

– Nä, så klart inte, du ser ju hur han håller på. Det är viktigt att åtminstone försöka få det att landa okej.

Tess pekade på telefonen.

– Tänk på att det kanske aldrig gör det?

Sandra svarade inte utan verkade leta efter något i väskan. Tess hade frågat henne tidigare om exmaken varit aggressiv och kontrollerande mot henne under äktenskapet. Kanske rent av våldsam? Men hon förnekade det. Tess hade lite svårt att tro att den plötsliga glöden och frenesin i hans utspel uppstått från en dag till en annan.

Hon bestämde sig för att byta samtalsämne, de skulle inte ses på flera dagar nu eftersom Sandra förväntades arbeta nästan dygnet runt och bo över i polisens tjänstebostad. Efter ett tips från säkra källor hade Helsingborgspolisens fått veta att en lastbåt från Sydamerika med ett gigantiskt parti kokain var på väg mot Öresund. Och nu hade man bestämt sig för att borda båten när den passerade Helsingborg. Om man fick stopp på den skulle det bli det största kokainbeslaget någonsin i Skandinavien.

– Tror ni den kommer in till hamnen imorgon? Lastbåten, alltså.

Sandra tittade upp.

– Den lär säkert bli försenad igen. Vi kan ju bara vänta in den, allt annat skulle vara en katastrof och meningslöst arbete.

Teamet har varit startklart i flera dagar och kostar hur mycket som helst.

Sandra sprang ut i hallen för att hämta något.

På högsta chefsnivå verkade de för tillfället ha övergett hemarbete och digitala möten. Lite ironiskt, tänkte Tess, att Sandra Edding så sent som för två år sedan stod som vikarierande avdelningschef i polishuset i Malmö och hotade med att CC-gruppen skulle läggas ner och att Tess själv skulle tvångsförflyttas till Helsingborg. Istället var det Sandra som flyttat dit när Per Jöns återgick till tjänsten som chef för Grova brott i Malmö. Nu slapp de i alla fall att arbeta ihop, även om de flesta numer kände till deras relation. ”Sveriges sämst bevarade statshemlighet”, som kollegan Marie Erling sagt när hon fått det svart på vitt.

Tess sneglade mot soffbordet där delar av Jenny-utredningen låg i en stor pappershög, undrade om hon skulle orka gå igenom förhören igen. Det hade blivit en lång arbetsdag igår efter tv-sändningen och tröttheten hade suttit i hela dagen. Palmqvists och Brygges källor hade haft rätt, om en stund skulle hon och Marie Erling träffa Jennys mamma Solveig i Baskemölla. Tess försökte hålla tillbaka hennes förhoppningar om att de skulle granska fallet på nytt, men Solveig ville gärna ses och bli uppdaterad emellanåt.

Mobilen plingade till och vibrerade på soffbordet. Tess tog upp den och läste en nyhetspush från Kvällsposten.

”Ny misstänkt mordbrand på Österlen. 40-årig kvinna brann inne i Smedstorp. Polisen undersöker kopplingar till tidigare bränder.”

– En till, sa Tess. Tre bränder och fyra döda på mindre än en månad här på Österlen, kan det verkligen vara en tillfällighet?

Hon läste högt från artikeln om hur Ystadskollegan Kerstin Jacobsson uttalat sig och nu varnade för att läget på Österlen började bli pressat. Samtliga bränder hade haft ett snabbt förlopp, och just det gjorde att man misstänkte att de var anlagda. Fynd av brännbar vätska stärkte teorin.

Sandra rullade ut väskan i hallen.

– Jag hörde folk prata om dem i affären igår, sa hon. Ystad kommer att behöva er hjälp, det kan ni räkna med.

Tess hoppades att hon hade fel och gick efter henne ut i hallen.

På trappen kysste hon Sandra och släppte motvilligt iväg henne. Det fuktiga höstrugget trängde sig in i trähuset och det knastrade högt från braskaminen när hon stängde dörren om sig. De var en bra bit in i oktober nu men så sent som förra veckan hade indiansommaren dröjt sig kvar och Tess hade badat i den iskalla Östersjön flera morgnar i rad. Nu kändes den typen av dagar redan vemodigt avlägsna.

TESS LADE IN ett nytt vedträ i kaminen, det hettade i kinderna när det nya torra virket tog fyr och flammade upp. Morgonregnet smattrade mot rutorna och hon gick ut i hallen igen och visslade på Chillli.

Till sist fick hon lyfta den väderkänsliga hunden ur soffan.

– Kom nu, din slappis.

Ibland, speciellt efter de två senaste stora fallen, kunde hon förundras över att hon hade klarat av att ta över Chillli efter separationen från förra flickvännen Eleni. Att hon samtidigt åkt till inseminationskliniken i Köpenhamn och försökt skaffa barn på egen hand var helt obegripligt. Trots att det inte hunnit gå mer än ett drygt år sedan dess kändes det som ett helt annat liv. Nu hade hon bestämt sig för att acceptera sitt öde och lägga barnlängtan på hyllan. Åren tickade iväg men hon hade åtminstone gjort ett försök.

Tess satte på sig sin blå regnjacka och öppnade ytterdörren samtidigt som hon såg bakdelen på en silverfärgad bil sakta glida förbi på vägen utanför. Hon gick fram till grinden och tittade efter den, undrade om det var samma som hon hade sett två gånger tidigare bara den senaste veckan. Gislövshammar var litet och det var lätt att hålla koll på vilka som rörde sig i området. Hennes och Sandras hus låg dessutom näst sist på vägen och mannen längst ner, den kufiga grannen Ricky Nileman, ägde ingen Audi och fick sällan besök.

Hon rundade det svarta trähuset med Chillli tätt bakom sig.

Bebyggelsen i det lilla fiskeläget, Österlens minsta, låg som ett litet vitt kluster med ett tjugotal hus längs kuststräckan mellan Brantevik och Skillinge. Sandra hade slagit till direkt när det nybyggda huset dök upp och tack och lov innan pandemin hunnit driva upp huspriserna på Österlen ytterligare. Läget var bra, till polishuset i Malmö, på andra sidan Skåne, var det som till det mesta i landskapet, en dryg timmes bilkörning.

En kastvind grep tag i Tess när hon kom ut på stranden. Naturen var brutal och kraftfull utmed Östersjön och det var egentligen ett under hur hon hade lyckats flytta från det ena rekordblåsiga stället, Västra hamnen i Malmö, till det här. Längs med stranden låg några enkla båtar som Chilli försvann bakom. Tess såg sedan hur han sprang i förväg ner mot udden där han brukade dricka av det bräckta vattnet vid kalkstenarna.

Hon gick vidare mot stenstranden med det svarta skiffret där den höga järnställningen stod, en rest från en gammal optisk telegraf. Där ställde hon sig och såg ut över Östersjön och drog in den tångstänkta, fuktiga havsluften. Det brusade och smällde från havet, brytningarna låg som vita streck på ytan. De cirkelformade kalkstenarna från det gamla kvarnstensbrottet som förr legat på udden var dolda under ytan.

Det här var en begränsad tid, det visste hon. Så småningom, när vinden dundrade in från öst med ännu större kraft och det svarta mörkret intog Österlen, skulle pendlingen bli för jobbig och hon och Sandra skulle troligen tillbringa mer tid i Malmö igen. Under coronapandemin hade flera av utredarna arbetat hemma på halvtid. Med tanke på resursbristen tog polisledningen det säkra före det osäkra och ville inte riskera några smittoutbrott som ytterligare reducerade personalstyrkan.

Tess visslade efter Chilli men såg honom ingenstans, insåg att han kanske hade smitit in bland de tomma husen. När han inte kom såg hon bort över hagen, mot ålaboden längre ut på den andra udden. Kanske hade han begett sig dit? Gislaboden, som den kallades, var enkel och sliten efter årtal av havsstormar och

saltvattenstänk. Utanför stod höga fiskenätsstolpar, bakom den, längre upp på ängen, betade en handfull vita kor.

Hon började gå mot den andra udden men hade inte hunnit mer än några meter när hon hörde det välbekanta ljudet från springande tassar mot marken bakom sig.

– Var har du hållit hus?

Chilli såg skamsen ut och vände undvikande huvudet åt andra hållet. Hon böjde sig ner och kopplade hunden samtidigt som det krasade till från det höga bokträdet intill stengärdet där han kommit utspringande ifrån.

Tess vände sig om och fick en stark känsla av att någon stod och tittade på henne. Det var sällan hon mötte några här under sina promenader eller joggingturer. Först nästa helg, vid allhelgona, skulle byn börja fyllas med folk igen. Hon gick fram mot stengärdet och tittade in mot skogsdungen men såg inget intressantare än ett stenrös och en lövhög.

Från vägen ovanför hördes motorljudet från ett par bilar. Tess kom att tänka på den silverfärgade Audin igen. Hon vände om och började gå tillbaka mot huset. Exmaken Cliff Eddings hotfulla mess hamrade fortfarande i hennes bakhuvud. På något sätt hade han lyckats få henne att känna sig skyldig, trots att hon inte gjort något fel. Känslan var ny, Tess hade inte ”tagit” någon annans fru eller sambo, varken nu eller tidigare, trots att han fick det att framstå så. Sandra var dessutom mitt i uppbrottet när de hade träffats och hade all rätt att gå vidare med sitt liv. Men det tyckte uppenbarligen inte Cliff Edding som verkade tro att han fortfarande ägde sin exfru.

Skulle han verkligen förnedra sig så att han tog sig ner hit till deras ödsliga bukt för att dyka upp vid deras hus? Och i så fall var det knappast Sandra som han skulle möta, hon skulle ju vara i Helsingborg.

Det var Tess som skulle stå där i dörren. Och hur skulle han reagera då? I ett hus som dessutom var köpt för hans ärvda pengar?